

www.vulkani.rs
office@vulkani.rs

Naziv originala:
Stephen King
HOLLY

Copyright © 2023 by Stephen King
Translation Copyright © 2025 za srpsko izdanje Vulkan izdavaštvo

ISBN 978-86-10-05930-4

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

STEPHEN KING H O L I

Preveo Vladan Stojanović

VULKAN
IZDAVAŠTVO

Beograd, 2025.

*Ova je za Čaka Verila:
Urednika, agenta i pre svega prijatelja.
1951–2022.
Hvala ti, Čak*

„Vaseljena ti ponekad baci konopac.“
– Bil Hodžiz

17. OKTOBAR 2012.

1

To je stari grad, i više nije u naročito dobrom stanju, baš kao ni jezero pokraj kog je izgrađen, ali još ima veoma lepih četvrti. Starosedeoci bi se verovatno složili da je Šuger Hajts najlepša četvrt, a da je najlepša ulica Ridž roud, koji krivuda po blagoj nizbrdici od Bel koledža umetnosti i nauke, do tri kilometara nižeg Dirfild parka. Ridž roud prolazi pored mnogo lepih kuća, od kojih neke pripadaju nastavnom osoblju koledža, a neke uspešnijim poslovnim ljudima – doktorima, advokatima, bankarima i menadžerima na vrhu poslovne hijerarhije. Većina tih kuća je u viktorijanskom stilu. Besprekorno su ofarbane, s panoramskim prozorima i fasadnim ukrasima.

Park pred kojim se Ridž roud završava nije jednako veliki kao onaj koji se baškari nasred Menhetna, ali nije ni mnogo manji od njega. Dirfild je ponos grada. Četa baštovana održavala ga je u bajkovitom izdanju. O da, postoji i zapušteni zapadni deo pored avenije Red benk, zvani Gustiš, u koji ponekad kad se smrkne zalaze oni koji traže ili prodaju drogu, i gde dolazi do povremenih pljački, ali Gustiš zahvata samo 1,2 od trista hektara. Ostatak parka je travnat, bogat cvećem i protkan stazama kojima šetaju zaljubljeni parovi, i klupama na kojima starci čitaju novine (ovih dana sve češće na elektronskim uređajima), a žene razgovaraju, ponekad ljuljajući bebe napred-nazad u skupim kolicima. U parku su i dva jezerca. Na jednom odrasli ljudi i dečaci ponekad puštaju brodiće na daljinsko upravljanje. A na drugom labudovi i patke klize tamo-amoo. Postoji i igralište za decu.

U parku zapravo ima svega izuzev bazena; gradska vlada povremeno raspravlja o toj ideji, ali se ona ne realizuje. Znete, nema para.

Oktobarska noć je topla za to doba godine, ali je fina kišica zadržala sve izuzev jednog upornog trkača, među četiri zida. To je Horhe Kastro, gostujući predavač kreativnog pisanja i latinoameričke književnosti na koledžu. Rođen je i odrastao u Americi, uprkos njegovoj specijalnosti; voli da govori da je Amerikanac koliko i *pie de manzana*.

Napunio je četrdeset godina u julu, i više nije mogao da se zavarava kako je još mladi lav, čiji je prvi roman bestseler kratkotrajnog uspeha. U četrdesetoj morate prestati da se zavaravate kako ste u bilo čemu još uvek mladi. Ako to ne učinite – ako se pretplatite na plitko proseravanje poput „četrdeset je novih dvadeset pet“ – zapazite da počinjete da proklizavate. Isprva samo malo, ali zatim malo više, pa očas posla napunite pedesetu, sa stomakom koji vam se preliva preko kaiša, i mnogo lekova u medicinskom ormariću u kupatilu. Telo oprašta u dvadesetim. U četrdesetim je to opraštanje u najboljem slučaju privremeno. Horhe Kastro nije želeo da u pedesetoj shvati da je samo još jedna gojazna američka lenčuga.

U četrdesetoj morate početi da vodite računa o sebi. Morate da održavate mašineriju, zato što vam je garancija istekla. Horhe stoga ujutru pije sok od pomorandže (kalijum), nakon čega najčešće jede ovsenu kašu (antioksidant), a crveno meso jedanput nedeljno. Kad se uželi hrane, obično otvara konzervu sardina. One imaju mnogo omega 3 masnih kiselina. (Takođe su ukusne!) Ujutru radi jednostavne vežbe, a uveče trči. Ne preteruje, već luftira četrdeset godina stara pluća i daje četrdesetogodišnjem srcu priliku da pokaže svoje kvalitete (63 otkucaja u minutu, u stanju mirovanja). Želi da u pedesetoj izgleda i da se oseća kao četrdesetogodišnjak, ali sudbina ume da bude duhovita. Horhe Kastro neće dočekati ni četrdeset prvu.

2

Njegova rutina, od koje nije odstupao ni na slaboj kiši, bila je da trči nizbrdo, od kuće koju je delio s Fredijem (biće njihova dok mu

potraje angažman gostujućeg pisca na koledžu) do parka. Tamo će istezati leđa, popiti nešto vitaminizirane vode, koju nosi u rancu, i otrčati nazad do kuće, osam stotina metara niže od koledža. Kišica je te noći okrepljujuće delovala na njega. Nije nailazio na druge trkače, šetače ili bicikliste dok je vijugao nizbrdo. Biciklisti su bili najgori, zbog nepokolebljive vere da imaju sva prava da se voze trotoarom umesto asfaltom, iako su imali svoju stazu. Večeras je trotoar pripadao isključivo njemu. Nije morao ni da maše ljudima koji su rešili da se nadišu noćnog vazduha na velikim, starim, senovitim verandama; loše vreme je i njih zadržalo u kućama.

S jednim izuzetkom: poetesom. Obukla je zimsku jaknu, iako je temperatura u osam uveče još bila trinaest stepeni. Bilo joj je hladno zato što je spala na pedeset pet kilograma (doktor ju je redovno kudio zbog telesne težine). Vlaga joj je smetala više od hladnoće. Ipak je ostala napolju, zato što će se večeras domoći pesme ako bude uspela da zavuče prste ispod njenog poklopca i da je otvori. Od sredine leta nije napisala nijednu. Bilo joj je neophodno da nešto uradi, pre nego što sasvim ne zarđa. Bilo joj je potrebno da *prikaže*, kao što su njeni studenti ponekad govorili. Još važnije je bilo što bi ovo mogla da bude *dobra* pesma. Možda čak i *neophodna*.

Mora početi s načinom na koji se magla vrtloži oko ulične svetiljke preko puta, da bi se zatim uspela ka onom što smatra *misterijom*. A ona je sve. Magla je obrazovala lenje, srebrnkaste i predivne oreole. Nije želela da koristi *oreole*, zato što je to bila očekivana, nemaštovita reč. Skoro kliše. *Srebrnkasta* pak... ili možda samo srebrna...

Prekinula je s tim razmišljanjima dovoljno dugo da bi opazila mladića (osamdesetdevetogodišnjakinji četrdesetogodišnjak izgleda veoma mlado), koji je trčkarao s druge strane drumu. Znala je ko je on; gostujući pisac, koji misli da je Gabrijel Garsija Markes okačio mesec na nebo. Zbog duge tamne kose i golicavih brčića, staru poetesu podsećao je na šarmantnog junaka iz *Princeze neveste*. „Zovem se Inigo Motoja, ubili ste mog oca, spremite se da umrete.“ Nosio je žutu jaknu s reflektujućom trakom na leđima i smešno tesne pantalonice za trčanje. Majka stare poetese rekla bi da trči kao da su mu đavoli za petama. Ili kao klepetala.

Klepetala su je nagnala da pomisli na zvona, pa se njen pogled usmerio ka uličnoj svetiljci preko puta. Pomislila je: *Trkač ne čuje srebro ponad sebe / Ova zvona ne zvone.*

Te reči su zvučale pogrešno zato što su bile proza, ali su predstavljale početak. Uspela je da zavuče prste ispod poklopca pesme. Sad mora da uđe u kuću, da uzme svesku i počne sa pisanjem. Sedela je još malo, gledajući srebrne krugove oko uličnih svetiljki. *Oreoli*, pomislila je. *Ne mogu da upotrebim tu reč, ali na njih liče, prokletstvo.*

Poslednji put je videla trkačevu žutu jaknu, nakon čega je nestao u tami. Stara poetesa je s mukom ustala, trgla se od bola u kukovima, i ušla u kuću.

3

Horhe Kastro je blago ubrzao. Dobio je novu snagu. Pluća su mu se punila s više vazduha, endorfini su se aktivirali. Park je bio ispred njega, prošaran staromodnim lampama koje su odavale mistični žućkasti sjaj. Malo parkiralište bilo je ispred opustelog dečjeg igrališta. Na njemu je bio samo putnički kombi, s otvorenim bočnim vratima i rampom koja je sezala do mokrog asfalta. Pored nje je bio starac u invalidskim kolicima i starica koja je nešto petljala oko njih, klečeći na kolenu.

Horhe je na trenutak zastao, presavio se u struku i uhvatio za natkolenice. Posmatrao je kombi dok se trudio da povрати dah. Na plavo-belim tablicama nalazio se logo invalidskih kolica.

Žena koja je nosila karirani kaput i maramu pogledala je u njegovom pravcu. Horhe isprva nije bio siguran da je poznaje – osvetljenje na malom parkiralištu nije bilo naročito kvalitetno. „Zdravo! Imate li problema?“

Ustala je. Starac u kolicima, u džemperu na zakopčavanje i s kapom, slabašno mu je mahnuo.

„Akumulator je crkao“, rekla je žena. „To ste vi, gospodine Kastro, zar ne? Horhe?“

Sad ju je prepoznao. To je profesorka Emili Haris, koja predaje englesku književnost... ili je to radila; penzionisala se, ali je zadržala

akademsku titulu. A ono je njen suprug, takođe predavač na koledžu. Nije znao da je Haris invalid, ali ga nije često viđao u kampusu, radio je na drugoj katedri, u drugoj zgradi. Mislio je da je starac hodao kad ga je poslednji put video. Nju je viđao prilično često na raznim okupljanjima nastavnog osoblja i na svakovrsnim umetničkim događajima. Imao je utisak da nije među njoj najdražim ljudima, pogotovo posle sastanka katedre posvećenog sada ukinutoj Poetskoj radionici. Taj je jako podsećao na svađu.

„Da, to sam ja“, rekao je. „Pretpostavljam da biste hteli da se ukrcate u kombi i odvezete.“

„To bi bilo lepo“, rekao je gospodin Haris. Ili je i on možda profesor. Njegov džemper je bio tanak. Drhtao je. „Možete li da me gurnete uz tu rampu, sinko?“ Zakašljao se, pročistio grlo i ponovo zakašljao. Njegova supruga, tako odlučna i autoritativna na sastancima katedre, izgledala je pomalo izgubljeno i snuždeno. Bespomoćno. Horhe se zapitao koliko dugo su ovde i zašto nije pozvala nekog u pomoć. *Možda nema telefon*, pomislio je. *Ili ga je ostavila kod kuće. Stariji ljudi znaju da zaborave na te stvari*. Iako nije mogla imati više od sedamdeset godina. Njen suprug u invalidskim kolicima izgledao je starije.

„Mislim da mogu da vam pomognem oko toga. Kolica nisu zakočena?“

„Nisu, naravno“, rekla je Emili Haris i uzmakla za korak kad je Horhe uhvatio ručke i okrenuo invalidska kolica prema rampi. Povukao ih je tri metra unazad, da bi imao mesta za zalet. Invalidska kolica s motorom znaju da budu veoma teška. Poslednje što je želeo bilo je da izgubi na brzini na pola puta i da se vrati na polazište. Ili da, bože me sačuvaj, prevrne kolica s rampe, tako da starac završi na pločniku.

„Krećemo, gospodine Harise. Držite se, možda ćemo naići na neravninu.“

Haris se uhvatio za ručke. Horhe je primetio da ima veoma široka ramena. Izgledala su mišićavo ispod džempera. Pretpostavljao je da ljudi čije noge slabe jačaju na drugim mestima. Požurio je prema rampi.

„Haj-ho, Silvere!“, veselo će gospodin Haris.

Lako je savladao prvu polovinu rampe, ali su kolica počela da usporavaju na drugoj. Sagnuo se, upro leđima i nastavio da ih gura. Neobična misao javila mu se dok je obavljao komšijsku dužnost: saobraćajne tablice u ovoj državi su crveno-bele, a one na kombiju Harisovih koji žive na Ridž roudu, baš kao i on (često je viđao Emili Haris u njenom vrtu), bile su *plave* i bele, kao i u susednoj državi na zapadu. I još nešto je bilo čudno: nikada nije video ovaj kombi na ulici, iako je viđao Emili kako sedi, prava kao pritka, za volanom malog *subaru*a, i s Obaminom nalepnicom na zadnjem bran...

Neki insekt ujeo ga je za zadnji deo vrata kad je stigao do vrha rampe, pognut u gotovo horizontalnom položaju, ispružen i savijenih patika. Izgleda da je bio veliki, ako je suditi po vrelini koja se širila oko mesta uboda, verovatno osa. Nikad ranije ga nije ubola, ali postoji prvi put za sve. Vid mu se zamaglio, a ruke onemoćale. Patike su mu proklizale po vlažnoj rampi. Pao je na koleno.

Invalidska kolica krenuće unazad, preko mene...

Ali nisu. Rodni Haris uključio je prekidač, a invalidska kolica otkotrljala su se u vozilo, sa bodrim zujanjem. Haris je iskočio iz njih. Okretno ih je zaobišao, i pogledao na muškarca koji je klečao na rampi, s kosom zalepljenom na čelo, dok mu je kišica slična znoju kvasila obraze. Horhe je pao potrbuške.

„Gledaj ga!“, tiho će Emili. „Savršeno!“

„Pomozi mi“, rekao je Rodni.

Supruga, u patikama za trčanje, uhvatila je Horhea za noge, suprug ga je uhvatio za ruke. Ubacili su ga u vozilo. Uvukli su rampu. Rodni (i on je bio profesor) kliznuo je na udobno sedište ispred volana. Emili je kleknula i svezala Horheove ruke plastičnom vezicom, iako je to verovatno bila nepotrebna mera predostrožnosti. Ugasio se kao sveća (poređenje koje bi sigurno našlo na neodobravanje stare poetese). Glasno je hrkao.

„Da li je sve u redu?“, pitao je Rodni Haris, s katedre Nauke o životu Koledža Bel.

„Sve je u redu!“ Emilin glas je iskrio od uzbuđenja. „Uspeli smo, Rodi! Uхватili smo kučkinog sina!“

„Pazi na svoj rečnik, draga moja“, odvratio je Rodni. Osmehnuo se. „Ali da. Stvarno jesmo.“ Izvezao se s parkirališta i krenuo uzbrdo.

Stara poetesa podigla je glavu s beležnice, koja je na koricama imala crtež malih kolica. Ugledala je kombi u prolazu pre nego što se vratila pesmi.

Kombi je skrenuo na prilazni put kuće na Ridž roudu 93. Harisovi su živeli u njoj skoro dvadeset pet godina. Pripadala je njima, a ne koledžu. Jedna od dvoja garažnih vrata su se podigla; kombi je ušao u levu garažu; vrata su se spustila za njim. Na Ridž roudu je ponovo zavladao mir. Magla se vrtložila oko uličnih svetiljki.

Ličila je na oreole.

4

Horhe je polako dolazio svesti. Glava mu je pucala, usta bila sasvim suva, a želudac mu se podizao. Nije imao pojma koliko je popio, ali je sigurno popio mnogo kad ima ovako užasan mamurluk. I gde se napio? Na zabavi nastavnog osoblja? Na skupu učesnika spisateljskog seminara, na kom se nepromišljeno odlučio da se oda piću kao u studentskim danima? Da li se napio posle poslednje svađe s Fredijem? Ništa od toga nije mu se činilo uverljivim.

Otvorio je oči, spreman na suočavanje sa sjajem jutarnjeg sunca, čiji zraci će izazvati novo sevanje bola u njegovoj sirotoj, namučenoj glavi, ali je svetlost bila meka. Blagotvorna, kad se uzme u obzir jedno stanje u kom se nalazio. Izgleda da je ležao na futonu ili prostirki za jogu. Pored nje je bila plastična kofa iz supermarketa. Znao je čemu služi, takođe je znao šta su Pavlovljevi psi sigurno osećali kad bi zvono zazvonilo, zato što je stomak počeo da mu se grči čim ju je video. Podigao se na kolena i divljački ispovraćao. Ponovio je to posle pauze od nekoliko udisaja.

Stomak mu se smirio, ali ga je glava toliko zbolela da je pomislio da će se raspući i pasti na pod. Zatvorio je vlažne oči, čekajući da se bol smanji. To se konačno i desilo, ali mu je ukus povračke u ustima

i nosu jako smetao. Pipao je u potrazi za kofom, zatvorenih očiju. Pljuvao je u nju dok nije makar delimično očistio usta.

Ponovo je otvorio oči, podigao glavu (oprezno) i ugledao rešetke. Nalazio se u kavezu. Bio je prostran, ali ipak se radilo o kavezu. S druge strane rešetaka bila je dugačka prostorija. Svetlo na tavanici sigurno je bilo vezano za reostat, zato što je u sobi vladao polumrak. Video je betonski pod, koji je izgledao dovoljno čisto da jede s njega – nije osećao nikakvu potrebu za jelom. Polovina prostorije ispred kaveza bila je prazna. Na sredini nalazilo se stepenište. Metla s dugom drškom bila je naslonjena na njega. Iza stepeništa je bila dobro opremljena radionica, s alatom koji je visio o klinovima i stolom s testerom. Video je i poveliku okruglu testeru – moćnu i nimalo jeftinu alatku. Video je i nekoliko trimera za ograde i makaza. I niz ključeva, od najvećih do najmanjih. Hromirani otvori na radnom stolu pored vrata vodili su... negde. Sve u svemu, pred očima je imao uobičajeni alat za održavanje doma, i sve je izgledalo uredno i čisto.

Ispod stola s testerom nije bilo piljevine. Iza nje je bio komad mašinerije koji nikada nije video: veliki, žut i četvrtast, veličine industrijskog rashladnog postrojenja. Horhe je zaključio da se sigurno radi o takvom uređaju na osnovu gumenog creva koje je prolazilo kroz zid, iako nikad nije video sličan. Ako je na njemu bilo oznake proizvođača, bila je na strani koju nije mogao da vidi.

Osvrnuo se po kavezu. Uplašio se od onog što je video. Ne toliko od boca vode *dasani*, koje su stajale na narandžastoj kutiji koja je služila kao sto, već od plave plastične kutije, u čošku, ispod sve niže tavanice. To je bio prenosni nužnik, kakav koriste invalidi koji još mogu da ustaju iz kreveta, ali ne mogu da idu do najbližeg kupatila.

Još nije mogao da stoji, pa je otpuzao do njega i podigao poklopac. Ugledao je plavu vodu u šolji i namirisao sredstvo za dezinfekciju, dovoljno jako da mu suze ponovo navru na oči. Zatvorio je poklopac i na kolenima otpuzao do futona. Čak i u ovako sjebanom stanju znao je šta prenosni toalet znači: neko je nameravao da ga duže vreme drži u zatočeništvu. Kidnapovan je. I to nisu učinili karteli, kao u njegovom romanu *Katalepsija*, niti se to desilo u Meksiku, ili Kolumbiji. Ma kako ludo delovalo, kidnapovao ga je par starih profesora, od

kojih je jedna bila njegova kolegistica. I ako je ovo njihov podrum, onda nije bio daleko od svoje kuće, u kojoj je Fredi čitao u dnevnoj sobi, sa šoljicom...

Ali ne. Fredi je otišao, makar na neko vreme. Napustio je kuću posle najnovije svađe, u za njega karakterističnom kiselom raspoloženju.

Ispitao je ukrštene rešetke. Bile su od čelika i uredno zavarene. Taj posao sigurno je obavljen u ovoj radionici – firma Zatvorske rešetke po narudžbi od koje bi mogle biti poručene sasvim izvesno ne postoji – ali su izgledale dovoljno čvrsto. Uhvatio je jednu obema rukama. Prodrmao ju je. Nije se mrdala.

Pogledao je na tavanicu i ugledao bele ploče sa sitnim rupama. Zvučna izolacija. Video je još nešto: stakleno oko, koje je motrilo odozgo. Zagledalo se u njega.

„Da li ste tamo? Šta hoćete?“

Ništa. Razmišljao je da li da iz sveg glasa traži da bude pušten, ali šta bi postigao? Da li ćeš strpati nekog u podrumski kavez (sigurno je u podrumu), s kofom za povraćanje i prenosnim toaletom, ako misliš da dotrčiš niz stepenice na njegov prvi povik, govoreći *Izvinite, izvinite, grdno sam pogrešio?*

Mora da piša. Ustao je. Pomagao je nogama, držeći se za rešetke. Još jedan blesak bola prostrujao mu je kroz glavu, ali je bio malo slabiji od onih koje je osetio dok je dolazio sebi. Oteturao se do prenosnog toaleta, podigao poklopac, otkopčao šlic i pokušao da se olakša. Isprva nije mogao, koliko god da mu se pišalo. Uvek je bio veoma osetljiv kad je vršenje nužde u pitanju. Izbegavao je pisoare kad je išao u javne toalete i nije mogao da ne misli na stakleno oko koje ga motri. Okrenuo mu je leđa, što mu je pomagalo, ali nedovoljno. Izbrojao je preostale dane u mesecu, koliko dana ima do Božića, starog dobrog *feliz navidad*, i to je dalo rezultate. Pišao je gotovo čitav minut, nakon čega je uzeo jednu od *dasani* boca. Ispljunuo je prvi gutljaj u toaletnu šolju i žedno ispio ostatak.

Ponovo je prišao rešetkama i bacio pogled po dugoj prostoriji: praznom prostoru s one strane rešetaka, stepenicama i radionici. Pogled mu se neprestano vraćao tračnoj i ubodnoj testeru. Nije mogao da skrene pogled s njih, iako nisu bile prijatna tema za razmišljanje

zatočenika u podrumskom kavezu. Bilo je teško ne razmišljati o pikavom zavijanju koje prave dok režu bor ili kedar.

Setio se trčanja kroz maglu i kišicu. Setio se Emili i njenog supruga. Setio se kako su ga namamili i kako su mu nešto ubrizgali. Posle toga, do buđenja u ovom prostoru, nije bilo ničega izuzev crnila.

Zašto? Zašto bi uradili tako nešto?

„Da li želite da razgovarate?“, obratio se staklenom oku. „Spreman sam kad i vi. Samo mi recite šta želite!“

Ništa. U prostoriji je vladala mrtva tišina, izuzev lupkanja njegovih nogu i kuckanja burme o rešetke. Nije bila njegova: Fredi i on nisu bili u braku. Makar ne još, a možda nikada, sudeći po razvoju situacije. Skinuo je burmu s očevog prsta, u bolnici, nekoliko minuta posle Papijeve smrti. Odonda ju je nosio.

Koliko dugo je ovde? Pogledao je na sat, ali od toga nije bilo vajde; navijao se, bio je još jedna uspomena na oca, koju je uzeo posle njegove smrti, i stao je u jedan i petnaest. Ujutru ili uveče, nije znao. I nije mogao da se seti kad ga je poslednji put navio.

Harisovi. Emili i Ronald. Ili Robert? Poznao ih je, i to je bila zlokobna činjenica, zar ne?

Mogla bi *biti zlokobna*, govorio je sebi.

Seo je na futon i čekao da se nešto desi, pošto vrištanje u zvučno izolovanoj prostoriji ne bi imalo smisla – samo bi izazvalo razornu glavobolju. Čekao je da neko dođe i da mu objasni šta se jebeno događa.

5

Ono što su mu ubrizgali sigurno je još opstajalo u Horheovoj glavi, pošto je zadremao oborene glave, s pljuvačkom koja mu je curila iz uglova usana. Vrata su se nešto kasnije – na Papijevom satu je još bilo jedan i petnaest – otvorila, i neko je krenuo niz stepenice. Podigao je glavu (po cenu novog, ali ne tako strašnog bola) i ugledao crne patike, dokolenice, smeđe pantalone i kecelju s cvetnim desenom. To je bila Emili Haris. S poslužavnikom.

Ustao je. „Šta se ovde dešava?“

Nije odgovorila, samo je spustila poslužavnik šezdesetak centimetara od kaveza. Nabubrela smeđi koverat virio je iz velike plastične čaše, iz kakvih se pije kafa na dugim vožnjama. Pored nje je bio tanjir s nečim gadnim: parčetom tamnocrvenog mesa, koje je plivalo u još tamnijoj crvenoj tečnosti. Horheu se povraćalo od pogleda na njega.

„Varate se, Emili, ako mislite da ću to jesti.“

Nije odgovorila, samo je uzela metlu i gurnula poslužavnik po betonu. Ugledao je metalna vratanca na šarkama, na dnu kaveza (*sve je isplanirano*, pomislio je). Čaša je pala kad je udarila u vratanca visoka najviše desetak centimetara. Poslužavnik je prošao kroz otvor. Vratanca su se zatvorila kad je povukla metlu ka sebi. Izgleda da je u tanjiru punom krvi bila sirova džigerica. Emili Haris se uspravila, vratila metlu na mestu, okrenula... i osmehnula. Kao da su na jebe-noj koktel-zabavi, ili nečem sličnom.

„Neću to jesti“, odvratio je Horhe.

„Hoćeš“, rekla je.

Posle toga se popela uz stepenice. Čuo je zatvaranje vrata, praćeno metalnim škljocanjem, verovatno namicanjem reze.

Od pogleda na sirovu džigericu mu se povraćalo, ali je izvadio kovertu iz plastične čaše. U njoj je bilo nešto što se zvalo *kačava*. Na etiketi je pisalo da se od praška u njoj pravi „piće bogato hranjivim materijama, koje obezbeđuje gorivo za vaše avanture“.

Horhe je pomislio da je u poslednjih ko zna koliko sati doživio dovoljno avantura za čitav život. Vratio je paket u čašu i seo na futon. Gurnuo je poslužavnik u stranu, ne pogledavši ga. Zatvorio je oči.

6

Zadremao je, probudio se, ponovo je zadremao, nakon čega se načisto probudio. Glavobolja se skoro sasvim povukla. Stomak mu se smirio. Navio je i namestio Papijev sat na podne. Ili ponoć. Nije bilo bitno; makar će znati koliko dugo je ovde. Na kraju će mu neko – možda muška polovina ovog ludog profesorskog para – reći *zašto* je ovde i šta mora da uradi da bi izašao. Pretpostavljao je da to neće imati preterano

mного smisla, pošto su ovo dvoje očigledno *loco*. *Mного* profesora je *loco*. Bio je u dovoljnom broju koledža, kao gostujući pisac, da bi to znao – ali Harisovi su to ludilo podigli na sasvim novi nivo.

U jednom trenutku izvadio je paket *kačave* iz plastične čaše, očigledno namenjene mešanju njegovog sadržaja s preostalom bocom vode *dasani*. Šolja je bila iz *Dilonsa*, svratišta za kamiondžije u Redlandu, u kom su on i Fredi ponekad doručkovali. Voleo bi da je sad tamo. Voleo bi da je u Ajers kapeli, i da sluša neku od ubitačno dosadnih propovedi prečasnog Galantina. Voleo bi da je u ordinaciji, i da čeka proktološki pregled. Voleo bi da bude bilo gde, samo ne ovde.

Nije imao razloga da veruje bilo čemu što je dobio od ludih Harisona, ali je ogladneo kad se mučnina povukla. Uvek je malo jeo pre trčanja. Čuvao se za veće unošenje kalorija po povratku. Paketić je bio zapečaćen, što je verovatno značilo da nije diran. Ipak ga je pažljivo pregledao u potrazi za ubodima (*injekcijom*), pre nego što ga je otvorio i istresao njegov sadržaj u čašu. Dodao je vode, zatvorio poklopac i dobro protresao, u skladu s uputstvima na etiketi. Probao je napitak, nakon čega ga je nategao. Duboko je sumnjao da je nadahnut „drevnom mudrošću“, kao što je pisalo na pakovanju, ali bio je prilično ukusan. Imao je ukus čokolade. Ličio je na frape, od vrste koja se pravi od biljaka.

Ispio je napitak i ponovo pogledao sirovu džigericu. Pokušao je da odgurne poslužavnik kroz otvor, ali isprva nije mogao, zato što su se vratanca otvarala samo ka unutra. Zavukao je nokte ispod njih, i uspeo da ih podigne. Izbacio je poslužavnik napolje.

„Hej!“ povikao je, u pravcu staklenog oka, koje ga je posmatralo. „Hej, šta hoćete? Hajde da razgovaramo! Hajde da se dogovorimo!“

Ništa se nije desilo.

7

Prošlo je šest sati.

Ovog puta je muškarac sišao niz stepenice. Bio je u pidžami i papučama. Imao je široka ramena, ali je ostatak tela bio mršav, a